



Kdysi dávno v jedné zapadlé vesnici u Prahy, žila převelice šťastná rodina. Otec, matka a drobná, nově narozená dvojčata. Otec se o celou svou rodinu dobře staral a s matkou vychovával tak, aby se dvojčata dokázala jednou postavit na svoje vlastní nohy a vyrazit do světa.

Bohužel, jednoho dne matka na vážnou nemoc zemřela. Po smrti matky se otec hluboce zarmoutil. Už nikdy nebyl takový, jako dřív. Děti však stále rostly, až se z nich staly docela úplně pubertální jedinci, kteří, jak už to tak bývá, moc neposlouchaly a tropily jednu neplechu za druhou. Otec byl postupem času rozzlobenější a rozzlobenější, na děti křičel, nedokázal jejich všemožné žádosti a potřeby ukojit sám.

Jednoho pochmurného dne, kdy dvojčata vyváděly až přespříliš, se otec rozzuřil, jako nikdy předtím. Ve zlosti popadl tu nejostřejší sekeru z domu a obě děti krutě, bezmyšlenkovitě zabil...

Když si uvědomil, co se stalo, nerozuměl, jak byl takového činu schopen. Stáhl se do sebe. Nedovedl žalem a pocitem viny ani plakat. Od té doby,

ať šel kamkoliv, viděl jen dvojčata. Nedokázal bydlet tam, kde doposud bydlel, stále na ně myslel.

Zkusil tedy vyměnit prostředí. Přestěhoval se do centra Prahy. Myslel si, že mu změna prostředí pomůže, ale tak se nestalo. Jeho rána v srdci se jen prohlubovala.

Jednoho dne, kdy byla mlha tak hustá, že by se dala krájet, vyšel si otec na procházku, doufajíc v pročištění hlavy. Procházel se dlouho a v mlze ani nevěděl, kam jde. Najednou ho hlava začala bolet tak moc, že si musel sednout. Schoulil se do klubíčka a čekal, až bolest trochu poleví. Bolest polevila, až do takové míry, že se otec náhle cítil lehounce jako pířko. Jenže to nebyla bolest, ale z otce začal prchat zármutek, pocit viny a žal. Jak z otce pocity prchaly, tak se kolem něj tvořil plášť - krusta, tak pevná jako železo. Otec zemřel. Jako připomínka na něj, zůstal u Stavovského divadla jen plášť železný - plášť zármutku a lítosti...

*(by: Děvčata z kvinty)*